

Usta Öğretmen'den Başka Dersler



SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 3:1–11, Romalılar 5:11–19, Yaratılış 28:10–17, Yubanna 1:1–14, Matta 15:21–28, Markos 10:46–52.*

HATIRLAMA METNİ: “İsa, ‘Gidebilirsin, imanın seni kurtardı’ dedi. Adam o anda yeniden görmeye başladı ve yol boyunca İsa’nın ardından gitti” (*Markos 10:52*).

Hangimiz daha önce hiç kendisinden utanmamıştır ki? Hangimiz aklımıza geldiğinde canımızı acıtan, diğerlerinin öğreneceği düşüncesiyle korkudan irkildiğimiz şeyler yapmadık? Büyük ihtimalle hepimizin böyle tecrübeleri olmuştur, öyle değil mi?

O halde, yasak ağaçtan meyveyi yiyen Adem ve Havva gibi olmanın nasıl bir his olduğunu düşün. Ya da ağabeyi karşısında kendisini kayırması için babasını oyuna getirdikten sonra, ağabeyinin öfkesinden kaçmak zorunda kalan Yakup gibi. Yakup o gece nasıl uyudu? “Zina ederken” yakalanmış olan kadın olduğunu hayal et (*Yubanna 8:4*). Davut da böyle bir tecrübe yaşamıştı ve 32. mezmur o durumda olmanın nasıl bir şey olduğunu dokunaklı bir ifadesi ve itirafıydı.

Müjdenin evrensel olmasının ve Mesih’in ölümünün de tüm insanlık için olmasının sebeplerinden biri de elbette budur. Ne kadar farklı olursak olalım, hepimizi birleştiren bir şey var: genel olarak günahkârlığımız.

Bu sebeple, gerçek Hristiyan eğitiminin, bizi oldukça sıkıntılı durumumuzun yegane çözümüne yönlendiriyor olması gerekmektedir. Bu hafta, yegane çözümümüze, Usta Öğretmenimize bakacağız.

*7 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Saklanmak Yerine

Yaratılış 3:1-11 ayetlerini oku. Allah Adem'e niye "neredesin" sorusunu sordu?

Düşüş öykülerinde yaygın olarak meyvenin elma olduğu söylenir. Fakat ayette öyle yazmıyor. Ayete göre o sadece "ağacın meyvesiydi" (*Yaratılış 3:3*). Meyvenin cinsi önemli değil. Ağaçtan yemek yasaklanmıştı çünkü ağaç bir şeyi *temsil ediyordu*. Ağaç, Allah'ı kenara itip, "Kendi hayatımın ölçüsü olabilirim, kendi Allah'ım olabilirim, Allah'ın Sözü üzerinde yetki sahibiyim" deme ayartısını temsil ediyordu.

Ve elbette, yılan ya da "iblis" Adem ve Havva'nın ağacın meyvesini yemelerini sağladıktan sonra, yaşamları yolun dışına kaymış oldu. Daha sonra, Allah'ın yakınlarında olduğunu hissettiklerinde "ağaçların arasına" gizlenmeye çalıştılar (*Yaratılış 3:8*).

Allah'ın Adem'e "neredesin?" sorusunu sormuş olması ne kadar ilginç. Allah elbette onun nerede olduğunu biliyordu. Belki de Rab soruyu Adem'le Havva'nın yaptıklarının—saklanmalarının—daha önce yapmış olduklarının bir sonucu olduğunun farkına varmaları için sormuştu. Yani, davranışlarının üzücü sonuçlarını görmelerine yardım ediyordu.

Pavlus'un pek çok defa Adem'in Aden bahçesinde yaptığı ile İsa'nın çarmıhta yaptığının doğrudan bağlantılı olduğunu söylediği, Romalılar 5:11–19 ayetlerini oku. Bu, İsa'nın nasıl Adem'in yaptığını geri almaya geldiği hakkında bize ne anlatmalı?

Kurtuluş tasarısının, Allah'ın Adem ve Havva'nın cevabına verdiği karşılık olduğu söylenilebilir. Onlar, utanç içinde ve günahlarının suçluluğuyla saklanıyorlardı, Allah onları kurtarmaya geldi. Kendimizce, biz de aynı şeyi yapmıştık ve İsa'da bizi kurtarmaya gelmişti. Bu sebeple, "neredesin?" sorusu bizim için de sorulabilirdi. Yani, günahın ve suçluluğunda, İsa ve O'nun seni ondan kurtarmak için yaptıklarına karşılık olarak, sen neredesin?

Hristiyan eğitimi, tüm diğer şeylerle birlikte, neden bizim doğal durumumuzun Allah'tan saklanmak olduğu gerçeğini açıklamalı hatta vurgulamalı ve daha sonra da çözüm olarak bizi İsa'ya yönlendirmeli?

Kaçak

Yaratılış 28:10-17 ayetlerini oku. Bu öykünün konusu nedir ve Allah'ın, bir anlamda, günahlarından kaçan kişilere karşı beslediği merhamete dair bize ne öğretiyor?

Yakup, annesinin de yardımıyla, ailesinin kalanıyla olan ilişkisinde zalim bir şekilde hilekâr davranmıştı ve şimdi de bunun bedelini ödüyordu. Ağabeyi onun canına göz dikmişti, o da Harran'daki dayısının yanına varmaya çalışan bir kaçak durumuna düşmüştü. Her şey tedirgin edici ve korkutucuydu.

Bir akşam güneş batarken, Yakup güçlkle yürüyordu. Orada durdu, gece oldu. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdedi, sahip olduğu tek çatı gökyüzüydü. Yastık yerine kullanacağı bir taş buldu ve uykuya daldı. Fakat uykunun boş bilinçsizliği kısa süre sonra bozuldu. Meşhur düşü görmeye başladı, merdiven yeryüzünden gökyüzüne kadar uzanıyordu. Melekler onu kullanarak aşağı iniyor, yukarı çıkıyordu.

Daha sonra bir sesin şöyle dediğini duydu, “Atan İbrahim'in Tanrısı RAB benim.” Ses Yakup'un ailesinden aldığı eğitim sayesinde aşına olduğu vaatleri sıralayarak devam etti. Soyun çok büyük olacak. Yeryüzündeki tüm aileler için bereket olacaklar. Ses konuşmaya şöyle devam etti, “Seninle birlikteyim. Gideceğin her yerde seni koruyacak...Verdiğim sözü yerine getirinceye kadar senden ayrılmayacağım” (*Yaratılış 28:15*).

Ellen G. White daha sonra Pavlus hakkında şöyle yazmıştı, “Bu iman adamı, yeri göğe, sınırlı insanı sınırsız Allah'a bağlayan Mesih'i temsil eden, Yakup'un görünümündeki merdivene bakar. Ataların ve peygamberlerin, kendi desteği ve tesellisi olan ve uğruna canını vermekte olduğu Kişi'ye nasıl güvendiklerini hatırına getirdiğinde imanı güçlenir.”—Ellen G White, *Elçilerin İşleri* s. 474.

Yakup uyandığında kendi kendisine şöyle dedi: “RAB burada, ama ben farkına varamadım” (*Yaratılış 28.16*). Burada gerçekleşen şey “dehşet vericiydi.” Yakup orayı bir daha asla unutmuyacaktı, oraya bir isim verdi. Daha sonra da Allah'a ömür boyu sadık kalacağına dair ant içti.

Bu öyküden, günahlarımıza rağmen Allah'ın nasıl da Mesih'te bize ulaşmaya çalıştığına dair ne öğrenebiliriz? Tekrarlarsak, Hristiyan eğitimi neden bu ilkeyi öğrettiklerinin ön sırasında tutmalıdır?

Rabbi İsa

Yeni Ahit bölümlerinin açılış cümleleri içerisinde hiçbiri şunun kadar meşhur değildir: “Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı’yla birlikteydi ve Söz Tanrı’ydı” (*Yuhanna 1:1*). Ve birkaç cümle sonra da o unutulmaz ayet gelir: “Söz, insan olup aramızda yaşadı. O’nun yüceliğini –Baba’dan gelen, lütuf ve gerçeğe dolu biricik Oğul’un yüceliğini– gördük” (*Yuhanna 1:14*).

Yuhanna 1:1-14 ayetlerini oku. Bu ayetler İsa’nın kim olduğu ve burada ne yaptığına dair bize ne anlatıyorlar? Bu, İsa’nın büyük öğretmen örneği olmasına dair bize ne anlatmalı?

Bahçede Adem ve Havva’yla, ıssızlıkta Yakup’la konuşan aynı Allah, şimdi bir insan olarak *ortaya çıkıyordu*. Yeni Ahit, Allah’ın İsa’da *canlandığını* söylemektedir. Allah’ın isteğini ve yolunu ve İsa aracılığıyla öğrenebiliriz çünkü İsa Allah’tı.

Bölümün devamında, Vaftizci Yahya çok ikna edici bir vaiz olduğu için, Yerusolim’deki dini önderlerin bile onun özel biri olduğundan şüphelendikleri söyleniyor. Fakat o, kendisinden daha büyük biri için yolu hazırlıyordu. Ortaya çıkmak üzere olan o kadar özel biriydi ki, Vaftizci Yahya, “O’nun çarığının bağını çözmeye bile layık” olamazdı (*Yuhanna 1:27*).

Ertesi gün İsa’yı gördüğünde, O’nun “Allah’ın Oğlu” olduğuna tanıklık etti. Aynı gün ve ayrıca ertesi gün, İsa’yı “Allah’ın Kuzusu” diye çağırıldı.

Ayrıca, Vaftizci Yahya’nın takipçilerinden iki kişi, kendi iradeleriyle İsa’yı takip etmeye karar verdiler. İsa onlara ne aradıklarını sorduğunda, ona “Rabbi” (Rabbi öğretmen anlamına gelir) dediler (*Yuhanna 1:38*).

O halde, İsa bir rabbi, bir öğretmendir fakat O’nun gibi bir öğretmen daha yoktur çünkü yeniden tekrarlayalım, O Allah’tır. Diğer bir deyişle, Allah, insan bedenine bürünerek insanlığa indi ve bu bedende bir rabbi, bir öğretmen olarak işlev gördü. Ellen White’in İsa için, “bu dünyanın gördüğü en büyük öğretmen” *Signs of the Times [Zamanların İşaretileri]*, 10 Temmuz 1886, demiş olmasına şaşmamalı. Nihayetinde söz konusu olan öğretmen, Allah’tı.

İsa’nın kim olduğu göz önünde bulundurulduğunda, ruhsal hakikati öğretmenin en iyi yollarını O’ndan öğrenmek neden akıllıca? İsa’dan, öğretimde neden sadece ne söylediğimizin değil, aynı zamanda ne yaptığımızın da önemli olduğuna dair ne öğrenebiliriz?

Bir Kadın Cevap Veriyor

İsa, Usta Öğretmendir. Allah'ın gerçek karakteri O'nun öğretisi ve O'nun yaşamından parlar. Bu sebeple, birisi ona cevap verdiğinde İsa'nın dinlediğini gösteren Müjde öykülerinden biri çok dikkat çekicidir.

İsa'nın Sur ve Sayda bölgesinde, diğer uluslardan olan (ya da "Kenanlı") bir kadınla karşılaşmasını anlatan öyküyü oku (*Matta 15:21–28, Markos 7:24–30*). İsa'nın çevresindeki adamların kadından rahatsız olduklarına, hatta İsa'nın bile onu kovmak ister gibi görüldüğüne dikkat et. Kadının yürekliliğinden ne anlıyorsun? Bu öykü, İsa'nın diğer insanlara nasıl öğrettiğine dair bize ne anlatıyor?

İsa Sur ve Sayda bölgesinin yakınlarındaydı. Yabancıların ve dolayısıyla ırksal gerginliklerin çok olduğu bir yerden geçiyorlardı. Grekçe konuşan kentliler, kırsalda yaşayan Yahudi çiftçileri aşağı görüyor, Yahudi çiftçiler de karşılık olarak onları aşağı görüyorlardı.

Kısa süre önce, İsa'nın memleketi Celile'nin kukla valisi Hirodes, Vaftizci Yahya'yı idam ettirmişti. İsa ve Yahya büyük ölçüde aynı görüşü paylaşıyorlardı, bu sebeple onun idam edilmiş olması kaygı verici görünüyordu. İsa, görevinin barındırdığı tehlikelerle yüz yüze gelmeye başlamıştı.

Gerginliği hisseden İsa, Markos'un anlattığına göre, Kendisinin orada olduğunu kimsenin öğrenmeyeceği umuduyla bir eve girdi (*Markos 7:24*). Fakat kadın onu buldu.

O dönemde, oranın kültüründe, bir kadının kendisini öne sürmeye hakkı yoktu. Dahası, bu kadın Yahudilerin zaman ayırmadığı bir kültür ve ırka mensuptu ve bu onu daha da elverişsiz bir duruma sokuyordu.

Fakat kadının kızı hastaydı. Yardıma ihtiyacı vardı ve yardımı talep etmekte ısrarcı oldu.

İsa onu şu sözlerle kovdu, "Çocukların ekmeğini alıp köpeklere atmak doğru değildir" (*Matta 15:26*). Bu sözlerdeki ima onun duygularını incitmiş olabilirdi.

Fakat daha sonra dikkat çekici bir şey oldu. Kadın karşılık verdi. (Evcil hayvan olarak köpek beslemeyen Yahudilerin tersine) kadın köpeklere aşınaydı ve şöyle dedi: "Haklısın ya Rab ama köpekler de efendilerinin sofrasından düşen kırıntıları yer" (*Matta 15:27*).

Sözleri bir fark yarattı. İkna edici görünmüştü. Ve İsa onun çocuğunu iyileştirdi.

"Dilediğin gibi olsun" (Matta 15:28). Bu sözleri nasıl anlıyoruz? İşler bizim istediğimiz gibi gitmediğinde, nasıl karşılık veriyoruz?

Anlayan Bir Öğrenci

İsa ve takipçileri Yerus alim'e dönmüşlerdi. Aynı Hirodes'in daha önce Vaftizci Yahya ile ilgili endişe içinde olması gibi, Şimdi de Hirodes de dahil tüm yetkililer, İsa'yla ilgili endişe içindeydiler. Takipçileri arasında, çaresizce bir değişim umudu içinde olan fakir ve korumasız halktan kişiler vardı.

İsa, her Őeyden  te, dünyaya umut getirmek istemiŐti. Fakat artık g  ve ayrıcalıklara sahip olanların bu görevi etkisiz kılmak için ellerinden geleni yapacaklarına emindi. O'nun baŐarılı olmasını istemiyorlardı.

İsa'nın  ğrencilerinin i  halkası, yani on iki  ğrenci ise İsa'nın yanında olmak için hevesli gibi görünüyorlardı. Fakat aynı zamanda kafaları karışık-tı-ya da k rlerdi. Örneğin, Markos 8:31–33 ayetinde, Usta  ğretmen öğrencilerini onlar için görmesi zor olan bir Şeyi görmeye zorluyor. Yani, bir çok yönden onlar hala gerçekten neyin önemli olduğu konusunda ruhsal olarak k rlerdi (*Markos 8:37 ayetine bak.*).

Bunların hepsi, İsa'nın gerçekten gören biriyle karŐılaŐması için bir arka plan oluŐturuyor.

İsa ve k r bir dilenci olan Bartımay'ın iyileŐtirilmesi öyküsünü oku. (*Markos 10:46–52 ayetlerine bak.*) **İsa'nın gösterdiği büyük merhamete dikkat et. K r adamın görme isteğinin onu nasıl da İsa'yı yol boyunca Yerus alim'e kadar takip etmeye yönlendirdiğini göz önünde bulundur. Sence Meryem Bartımay ve diğer öğrenciler arasında bir farklılık görüyor muydu? Bu  yk , Usta  ğretmen'e karşı hevesli olmanın senin için taŐıdığđ anlama nasıl ıŐık tutuyor?**

Bartımay bir bebeğin sağındaki bukleyi ve hasattaki buğdayın rengini görmek istemiŐti. Fakat görmenin kapsamı sadece fiziksel değildi. Bu  yk , diğer bir deyişle, ruhsal olarak görmek hakkında. Konuyu anlamak–Usta  ğretmen'in gerçekte ne olduğunun farkına varmak hakkında. Fiziksel olarak görmek başka bir Şey. Elbette önemli bir Şey ve İsa da bunu biliyor. Fakat İsa aynı zamanda her insanın en derindeki isteğinin yeni ve daha iyi bir hayat olduğunu da biliyor.

İbraniler 5:12–14 ayetlerini oku. Bu, gerçek eğitim hakkında bize ne öğretiyor?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Yol Gerçek ve Yaşam* kitabından “Öğrenciliğin Ölçütü” s. 36-42 bölümünü oku.

Ellen White şöyle diyor, Usta Öğretmen’e gerçekten karşılık verdiğimiz zaman, “O’nun suretini yansıtmaya, O’nun ruhunu solumaya, O’nun iradesini gerçekleştirmeye ve yaptığımız her şeyde O’nu hoşnut etmeye can atarız.”—Ellen G. White, *Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 37. İsa Mesih’in refakatinde, diyor, “görev bir zevk haline gelir”—*Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 37. Kutsal Kitap’ta ise Matta 5–7 bölümlerine bakalım. Burada Dağdaki Vaaz bulunmaktadır, Usta Öğretmen’in öğrencilerinin bilmesini istediğinin büyük özetlerinden biri ve kurmaya geldiği krallığın esas ilkesi.

TARTIŞMA SORULARI:

- 1 Allah’ın Adem ve Havva’ya ve ayrıca Yakup’a konuştuğu gibi, İsa da bize konuşuyor. Bizim derindeki özlemlerimizle irtibata geçiyor ve (Bartımay’a yaptığı gibi) bizi irkilterek kim olduğumuzu ve nereye gittiğimizi yeniden gözden geçirmeye sevk ediyor. Bu ışıkla, Kutsal Kitap’ı çocuklarımıza ve birbirimize nasıl öğrettiğimiz üzerinde düşün. Sıradan Kutsal Kitap eğitimi ile insanların yaşamlarında gerçekten değişikliğe yol açan ikna edici eğitim arasında ne fark var?
- 2 Yaşam yolculuğunda senin nerede olduğun sorusu tamamen kişisel mi yoksa bunu güven duyduğun kişilerle konuşmak yararlı olabilir mi? Kilisenin “Mesih’in bedeni” (1.Korintliler 12:27) olması düşüncesi, diğer kişilerle sohbet etmenin Mesih’in senin bilmeni istediği şeyle irtibata geçmenin yollarından biri olabileceğini ne şekilde düşünüyorsun?
- 3 Perşembe gününün dersinde, Bartımay’ın görmeye başlar başlamaz—fiziksel ve ruhsal körlüğünden kurtulur kurtulmaz—Yeruşalim yolu boyunca İsa’yı takip ettiğini öğrenmiştik. Bu yolda, her gün Usta Öğretmen’in bilgeliğine tanık oldu. O’nun İsa’nın suretini yansıtmak, ruhunu solumak, iradesini gerçekleştirmek istemiş olduğunu tahmin edebiliriz. Peki bir kişi neden İsa’nın Dağdaki vaazında açıkladığı kadar yüksek bir gayeyi takip etmekten, *Yol, Gerçek ve Yaşam* kitabında belirtildiği gibi “zevk alsın”?
- 4 Perşembe gününün dersinin sonundaki soru üzerinde biraz daha düşün. İyi ve kötü arasındaki farkı nasıl kavriyoruz? Neyin iyi neyin kötü olduğunu nasıl tanımlıyoruz? Ve bu bilgiyle ne yaptığımız neden bilgiye sahip olmamızdan belki de daha önemli?